

บทที่ 4

ผลของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ กลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ และความสำเร็จในการประกอบกิจการของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประจวบคีรีขันธ์ ค.ศ. 2547 ในประเทศไทย” ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักและให้ผู้ประกอบการตอบแบบสอบถาม จำนวน 112 ราย แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประจวบคีรีขันธ์ ค.ศ. 2547

ส่วนที่ 2 ลักษณะความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประจวบคีรีขันธ์ ค.ศ. 2547

ส่วนที่ 3 ปัจจัยส่วนบุคคล แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ และกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ ของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประจวบคีรีขันธ์ ค.ศ. 2547

ส่วนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประมง
คลื่นสึนามิ ปี พ.ศ. 2547

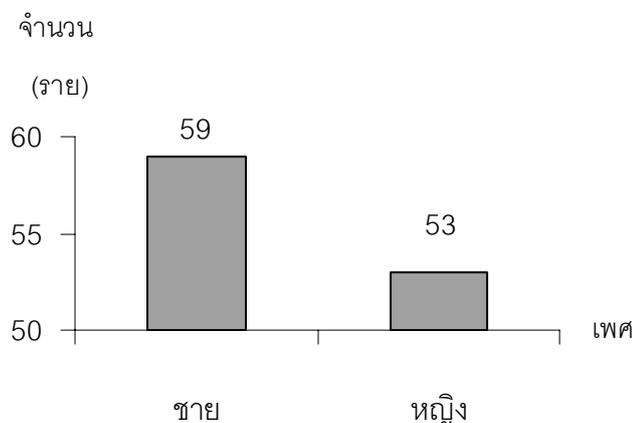
ตารางที่ 4.1
แสดงลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1. เพศ		
— ชาย	59	52.7
— หญิง	53	47.3
รวม	112	100.0
2. อายุ		
— 21-30 ปี	23	20.5
— 31-40 ปี	36	32.1
— 41-50 ปี	34	30.4
— 50 ปีขึ้นไป	19	17.0
รวม	112	100.0
3. ระดับการศึกษา		
— ต่ำกว่ามัธยมปลาย / อาชีวะ	32	28.5
— อาชีวะชั้นสูง / อนุปริญญา	13	11.6
— ปริญญาตรี	49	43.8
— อื่นๆ	18	16.1
รวม	112	100.0
4. พื้นเพเดิม		
— ภาคใต้	82	73.2
— ภาคกลาง	18	16.1
— อื่นๆ	12	10.8
รวม	112	100

จากตารางที่ 4.1 แสดงลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในเขตพื้นที่ประมง คลื่นสึนามิ ปี พ.ศ.2547 ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และพื้นที่เพิ่มเติม ผลการวิเคราะห์ พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในเขตพื้นที่ประมงคลื่นสึนามิ ปี พ.ศ.2547 ส่วนมากเป็นผู้ชายร้อยละ 52.7 มีอายุระหว่าง 31-40 (ร้อยละ 32.1) จบการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 43.8) และพื้นที่เพิ่มเติมเป็นคนภาคใต้ (ร้อยละ 73.2)

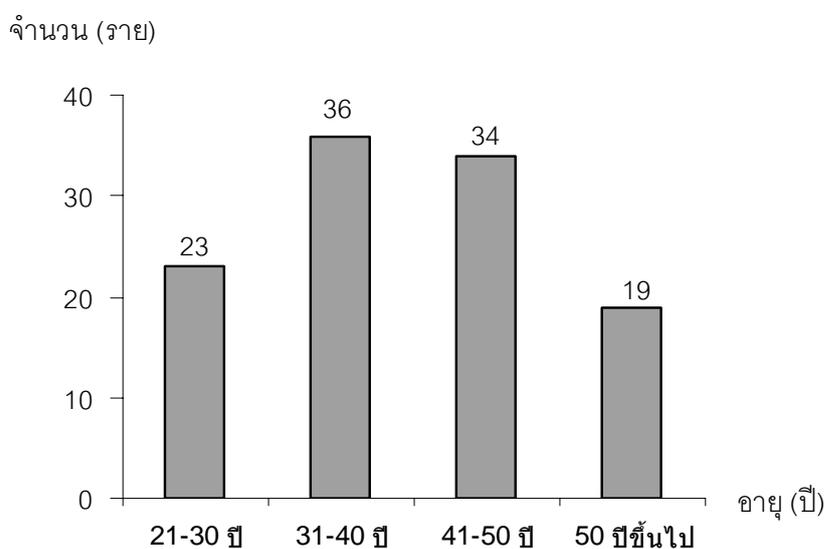
ภาพที่ 4.1

แผนภูมิแสดงเพศของผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก

ภาพที่ 4.2

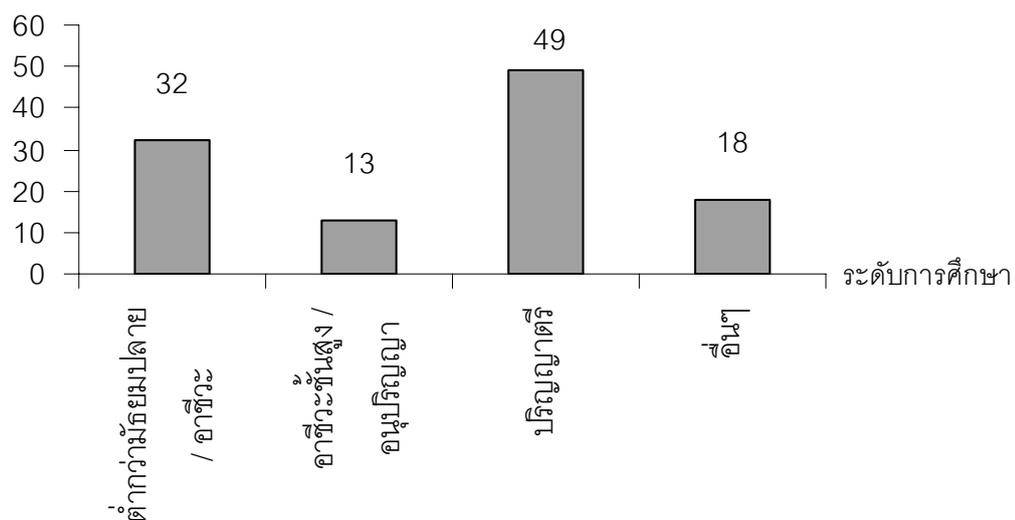
แผนภูมิแสดงอายุของผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก

ภาพที่ 4.3

แผนภูมิแสดงระดับการศึกษาของผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก

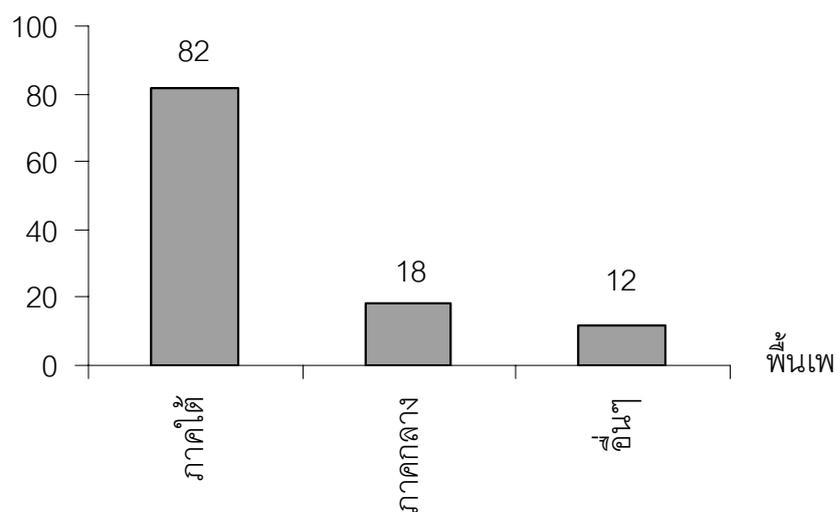
จำนวน(ราย)

ภาพที่ 4.4

แผนภูมิแสดงพื้นเพเดิมของผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก

จำนวน (ราย)

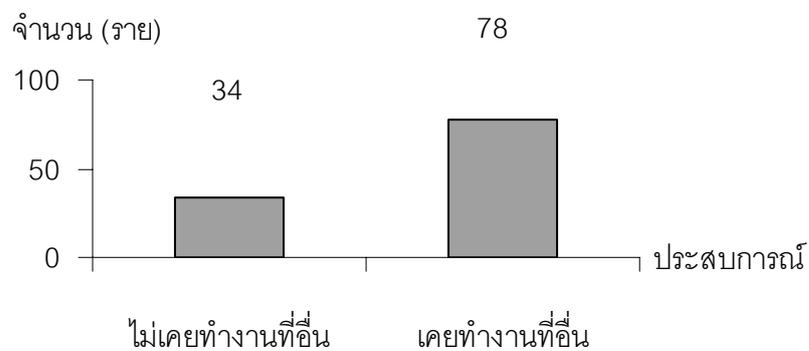
ตารางที่ 4.2
 ประสบการณ์ก่อนเริ่มธุรกิจปัจจุบันของผู้ประกอบการ

ประสบการณ์ก่อนเข้ามาเป็นผู้ประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบัน		
— ไม่เคยทำงานที่อื่น	34	30.4
— เคยทำงานที่อื่น	78	69.6
รวม	112	100.0
2. เคยประกอบธุรกิจอื่นก่อนเริ่มทำธุรกิจปัจจุบัน		
— ไม่เคย	51	45.5
— เคย	61	54.5
รวม	112	100.0

จากตารางที่ 4.2 แสดงประสบการณ์ของผู้ประกอบการก่อนเริ่มทำธุรกิจปัจจุบัน ประกอบด้วย ประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบัน และเคยประกอบธุรกิจอื่นก่อนเริ่มทำธุรกิจปัจจุบัน ผลการวิเคราะห์ พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในเขตพื้นที่ประสบภัยคลื่นสึนามิ ปี พ.ศ.2547 ร้อยละ 69.6 มีประสบการณ์ในการทำงานจากที่อื่นมาก่อนที่จะมาเริ่มธุรกิจของตนเอง และร้อยละ 54.5 เคยประกอบธุรกิจอื่นมาก่อนที่จะมาเริ่มต้นทำธุรกิจนี้

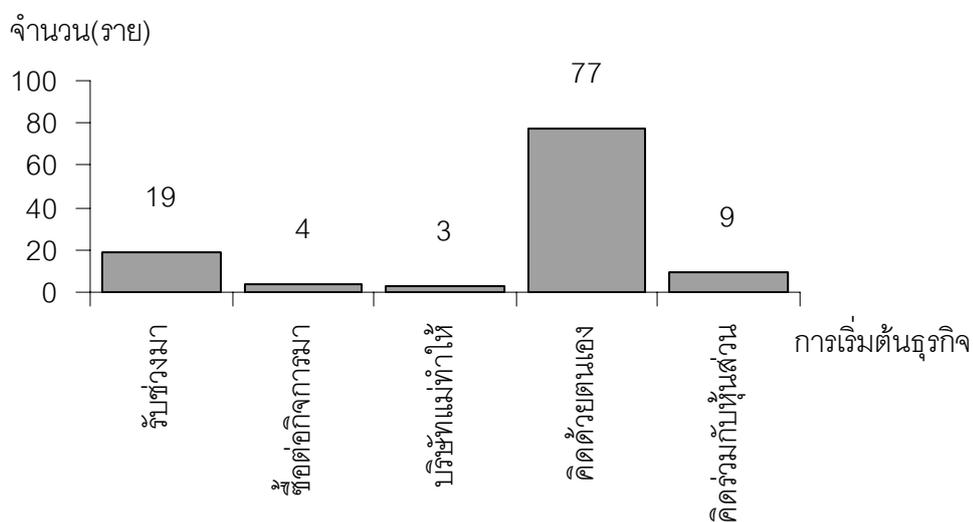
ภาพที่ 4.5

แผนภูมิแสดงประสบการณ์ก่อนเริ่มธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก

ภาพที่ 4.6

แผนภูมิแสดงเริ่มธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก

ตารางที่ 4.3
แสดงการเริ่มต้นและดำเนินงานในธุรกิจปัจจุบัน

การเริ่มต้นและดำเนินงานในธุรกิจปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
1. ช่วงอายุตอนเริ่มทำกิจการปัจจุบัน		
— 21-30 ปี	49	44.5
— 31-40 ปี	37	33.6
— 41-50 ปี	13	11.8
— 50 ปีขึ้นไป	11	10.0
รวม	110	100.0
2. การเริ่มต้นธุรกิจ		
— รับช่วงมา	19	17.0
— ซื้อต่อกิจการมา	4	3.6
— บริษัทแม่ทำให้	3	2.7
— คิดด้วยตนเอง	77	68.8
— คิดร่วมกับหุ้นส่วน	9	8.0
รวม	112	100.0
3. สัดส่วนการลงทุน		
— 0 - 50%	37	36.3
— 50 - 100%	65	63.7
รวม	102	100.0
4. ที่ดินที่ดำเนินธุรกิจปัจจุบัน		
— เช่าที่ดิน	22	19.6
— เป็นที่ดินของตนเอง	90	80.4
รวม	112	100.0

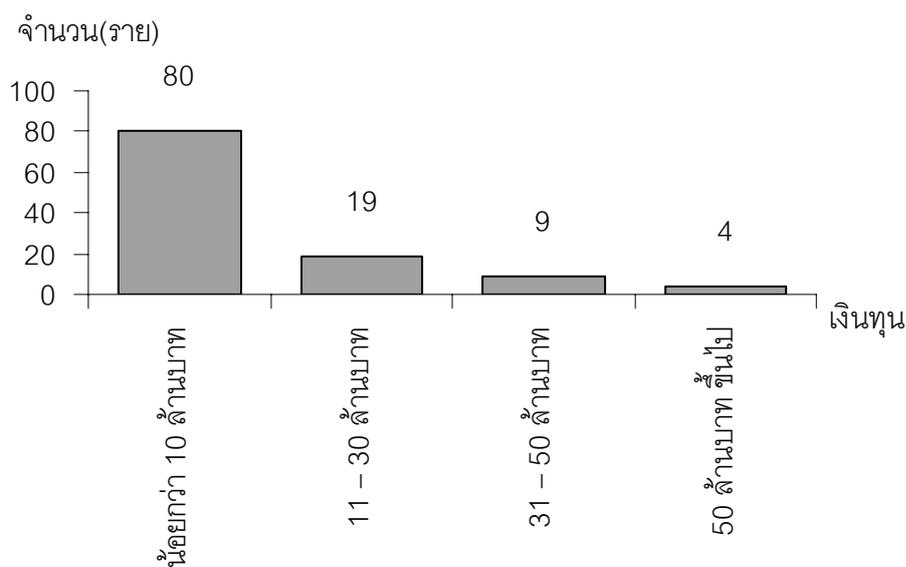
ตารางที่ 4.3 (ต่อ)
แสดงการเริ่มต้นและดำเนินงานในธุรกิจปัจจุบัน

การเริ่มต้นและดำเนินงานในธุรกิจปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
5. จำนวนเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ		
— น้อยกว่า 10 ล้านบาท	80	71.4
— 11 – 30 ล้านบาท	19	17.0
— 31 – 50 ล้านบาท	9	8.0
— 50 ล้านบาท ขึ้นไป	4	3.6
รวม	112	100
6. ลักษณะการดำเนินงาน		
— เจ้าของคนเดียว	84	75.0
— มีหุ้นส่วนและหุ้นส่วนร่วมดำเนินงานด้วย	14	12.5
— มีหุ้นส่วนแต่หุ้นส่วนไม่ได้ร่วมดำเนินงาน	14	12.5
รวม	112	100.0
7. การวางแผนธุรกิจ		
— ไม่มีการวางแผนธุรกิจ	33	29.5
— มีการวางแผนธุรกิจ	79	70.5
รวม	112	100.0

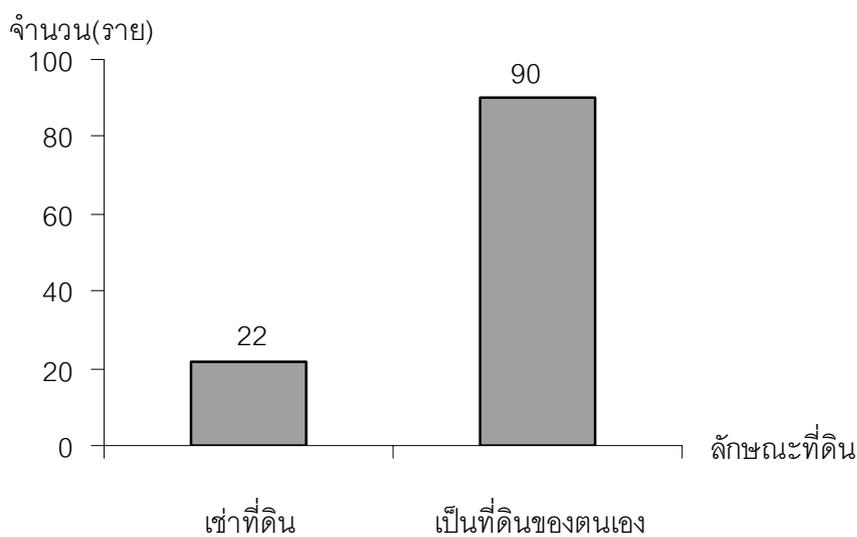
จากตารางที่ 4.3 แสดงลักษณะการเริ่มต้นและดำเนินงานในธุรกิจปัจจุบัน ซึ่งประกอบด้วย ช่วงอายุของผู้ประกอบการตอนเริ่มทำกิจการปัจจุบัน การเริ่มต้นธุรกิจ สัดส่วนในการลงทุน จำนวนเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ ที่ดินที่ดำเนินธุรกิจปัจจุบัน ลักษณะการดำเนินงาน และการเขียนแผนธุรกิจ ผลการวิเคราะห์ พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในเขตพื้นที่ประสบภัยคลื่นสึนามิ ปี พ.ศ.2547 ร้อยละ 44.5 เริ่มทำธุรกิจนี้ตั้งแต่ช่วงอายุ 21-30 ปี ซึ่งส่วนใหญ่เริ่มต้นจากการคิดที่จะทำธุรกิจนี้ด้วยตนเอง (ร้อยละ 68.8) และมีสัดส่วนในการลงทุนมากกว่า 50% ของเงินลงทุนในครั้งแรก โดยมากมักจะเริ่มต้นธุรกิจบนที่ดินที่เป็นของตนเอง (ร้อยละ 80.4) โดยให้

เงินทุนไม่เกิน 10 ล้านบาท (ร้อยละ 71.4) ดำเนินงานโดยเจ้าของคนเดียว (ร้อยละ 75) และมีการทำแผนธุรกิจไว้ล่วงหน้าถึงร้อยละ 70.5

ภาพที่ 4.7
แผนภูมิแสดงเงินลงทุนเมื่อเริ่มธุรกิจ

ภาพที่ 4.8
แผนภูมิแสดงลักษณะที่ดินที่ทำธุรกิจ

ตารางที่ 4.4
แสดงลักษณะการดำเนินธุรกิจ

ลักษณะการดำเนินธุรกิจ	จำนวน	ร้อยละ
1. อายุกิจการ		
— 1 – 5 ปี	63	56.3
— 6 – 10 ปี	31	27.7
— 10 ปี ขึ้นไป	18	16.2
รวม	112	100.0
2. จำนวนเดือนที่ดำเนินกิจการต่อปี		
— 4 - 6 เดือน	26	23.2
— 7 – 11 เดือน	11	9.8
— 12 เดือน	75	67.0
รวม	112	100.0
3. จำนวนชั่วโมงในการทำงานต่อสัปดาห์		
— น้อยกว่า 42 ชั่วโมง	13	11.6
— 43 – 63 ชั่วโมง	29	25.9
— 64 – 84 ชั่วโมง	17	15.2
— 85 – 105 ชั่วโมง	33	29.4
— 105 ชั่วโมง ขึ้นไป	20	17.9
รวม	112	100.0

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)
แสดงลักษณะการดำเนินธุรกิจ

ลักษณะการดำเนินธุรกิจ	จำนวน	ร้อยละ
4. จำนวนพนักงานในปัจจุบัน		
— น้อยกว่า 26 คน	82	73.2
— 26 – 50 คน	19	17.0
— 75 คน ขึ้นไป	11	9.8
รวม	112	100.0
5. การจ้างสมาชิกในครอบครัว		
— ไม่มีการจ้างสมาชิกในครอบครัว	34	30.4
— มีการจ้างสมาชิกในครอบครัว ในอดีต	7	6.3
— ปัจจุบันมีการจ้างในครอบครัว	71	63.4
รวม	112	100.0

จากตารางที่ 4.4 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ ประกอบด้วย อายุของกิจการตั้งแต่เปิดดำเนินการ จำนวนเดือนที่ดำเนินงานต่อปี จำนวนชั่วโมงการทำงานต่อสัปดาห์ จำนวนพนักงานในปัจจุบัน และการจ้างสมาชิกในครอบครัว โดยผลการวิเคราะห์ พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในเขตพื้นที่ส่วนใหญ่เปิดดำเนินการมาแล้ว 1 – 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 56.3 ซึ่งส่วนใหญ่เปิดดำเนินการทั้งปี (ร้อยละ 67) โดยชั่วโมงการทำงานของผู้ประกอบการอยู่ที่ 84 – 105 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือวันละ 12 – 15 ชั่วโมง และมีจำนวนพนักงานในธุรกิจน้อยกว่า 26 คน (ร้อยละ 73.2) และร้อยละ 63.4 มีการจ้างสมาชิกในครอบครัวมาเป็นพนักงาน

ตารางที่ 4.5

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักใน
เขตพื้นที่ประมงชายฝั่งคลื่นสึนามิ ปี พ.ศ. 2547

ลักษณะส่วนบุคคล	ค่าต่ำสุด Min	ค่าสูงสุด Max	ค่าเฉลี่ย Mean	ค่าฐาน นิยม Mode	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน S.D.
1. อายุ	23	77	40.82	42	11.231
2. อายุช่วงเริ่มต้นกิจการ	20	76	34.88	29	11.005
3. เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ (ล้านบาท)	0.05	252	15.59	10	34.510
4. จำนวนชั่วโมงทำงานต่อสัปดาห์	0	168	78.68	105	31.894
5. จำนวนเดือนในการดำเนินงาน	4	12	10.17	12	2.700
6. จำนวนพนักงานปัจจุบัน	0	200	21.00	4	32.000
7. อายุของธุรกิจ	1	32	6.84	2	6.209

จากผลการวิเคราะห์ค่าต่ำสุด (Min) ค่าสูงสุด (Max) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประมงชายฝั่งคลื่นสึนามิ ปี พ.ศ.2547 จำนวน 112 ราย (ตามตารางที่ 4.5) สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. อายุ

ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีอายุน้อยที่สุด คือ 23 ปี และที่อายุมากที่สุด คือ 77 ปี โดยอายุเฉลี่ยของผู้ประกอบการ คือ 40.82 ปี ผู้ประกอบการส่วนใหญ่อายุ 42 ปี และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.231

2. อายุช่วงเริ่มต้นกิจการ

จากผลตามตารางที่ 4.5 พบว่าการเริ่มต้นกิจการของผู้ประกอบการในช่วงอายุน้อยที่สุด คือ ตอนอายุ 20 ปี และช่วงอายุที่มากที่สุดในการเริ่มต้นกิจการ คือ อายุ 76 ปี โดยที่

อายุเฉลี่ยของผู้ประกอบการในการเริ่มต้นธุรกิจ คือ อายุ 34.88 ปี ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เริ่มต้นธุรกิจตอนอายุ 29 ปี และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.005

3. เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ

จากผลตามตารางที่ 4.5 พบว่าผู้ประกอบการที่ใช้เงินลงทุนในการเริ่มต้นธุรกิจต่ำที่สุด คือ 5 หมื่นบาท และผู้ประกอบการที่ใช้เงินลงทุนในการเริ่มต้นธุรกิจสูงที่สุด คือ 252 ล้านบาท โดยที่เงินลงทุนในการเริ่มต้นธุรกิจโดยเฉลี่ย คือ 15.59 ล้านบาท ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ใช้เงินลงทุนเริ่มต้นธุรกิจประมาณ 10 ล้านบาท และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 34.51

4. จำนวนชั่วโมงทำงานต่อสัปดาห์

จากผลตามตารางที่ 4.5 พบว่าจำนวนชั่วโมงในการทำงานต่อสัปดาห์ของผู้ประกอบการที่น้อยที่สุด คือ ไม่ได้เข้าไปดำเนินธุรกิจเลย ส่วนผู้ประกอบการที่ใช้เวลามากที่สุดในการทำงาน คือ ตลอด 24 ชั่วโมงของทุกวัน โดยไม่มีวันหยุด และจำนวนเฉลี่ยในการทำงานของผู้ประกอบการ คือ 11.5 ชั่วโมงต่อวัน ของทุกวัน ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ทำงาน 105 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือ 15 ชั่วโมงต่อวัน โดยที่ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 31.894

5. จำนวนเดือนในการดำเนินงาน

จากผลตามตารางที่ 4.5 พบว่าในแต่ละปีผู้ประกอบการที่เปิดดำเนินธุรกิจน้อยที่สุด คือ 4 เดือน และผู้ประกอบการที่เปิดดำเนินธุรกิจมากที่สุด คือ 12 เดือน ส่วนช่วงเวลาที่ผู้ประกอบการที่เปิดดำเนินธุรกิจเฉลี่ยต่อปี คือ 10.17 เดือน ใหญ่ธุรกิจนี้เปิดดำเนินการ 12 เดือน โดยค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.7

6. จำนวนพนักงานปัจจุบัน

จากผลตามตารางที่ 4.5 พบว่าจำนวนพนักงานที่น้อยที่สุด คือ ไม่มีพนักงานเลย และจำนวนพนักงานที่มากที่สุด คือ 200 คน โดยที่พนักงานโดยเฉลี่ยมีจำนวน 21 คน ส่วนใหญ่มีพนักงานจำนวน 4 คน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 32

7. อายุของธุรกิจ

จากผลตามตารางที่ 4.5 พบว่าระยะเวลาตั้งแต่เริ่มธุรกิจที่น้อยที่สุด คือ 1 ปี ส่วนธุรกิจที่เริ่มดำเนินการนานที่สุด คือ 32 ปี โดยระยะเวลาเฉลี่ยของอายุธุรกิจมีค่าเท่ากับ 6.84 ปี ส่วนใหญ่เปิดดำเนินการมาเป็นเวลา 2 ปี และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.209

ส่วนที่ 2 ลักษณะความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประสบภัย
คลื่นสึนามิ ปี พ.ศ. 2547

จากการที่เราวัดความสำเร็จจากหลายตัวแปร ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ประกอบการในรายละเอียดเกี่ยวกับธุรกิจตามแบบสัมภาษณ์ตามแนวทางของ ดร.ไมเคิล เพรเซอร์ส ได้แก่ แนวโน้มของยอดขาย แนวโน้มของจำนวนลูกค้า แนวโน้มของกำไร แนวโน้มของธุรกิจโดยรวม แนวโน้มของจำนวนพนักงาน มูลค่าอุปกรณ์เครื่องจักรในปัจจุบัน และทำการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความสำเร็จในมุมมองของผู้อื่น ความพึงพอใจในความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่ง ความพึงพอใจในฐานะเจ้าของกิจการ ความพึงพอใจในรายได้ รวมทั้งประเมินความสำเร็จของผู้ประกอบการโดยผู้สัมภาษณ์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แนวโน้มของจำนวนลูกค้า

การวิเคราะห์แนวโน้มของจำนวนลูกค้าในระยะ 3 ปีหลังจากเหตุการณ์สึนามิ ปี พ.ศ.2547 มีแนวโน้มไปในแนวทางที่เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 74.1 และร้อยละ 10.7 ที่แนวโน้มของจำนวนลูกค้าไม่เปลี่ยนแปลง มีเพียงร้อยละ 14.3 ที่แนวโน้มของจำนวนลูกค้าลดลง ส่วนอีกร้อยละ 0.9 นั้นไม่ทราบแนวโน้มไปในทิศทางใด

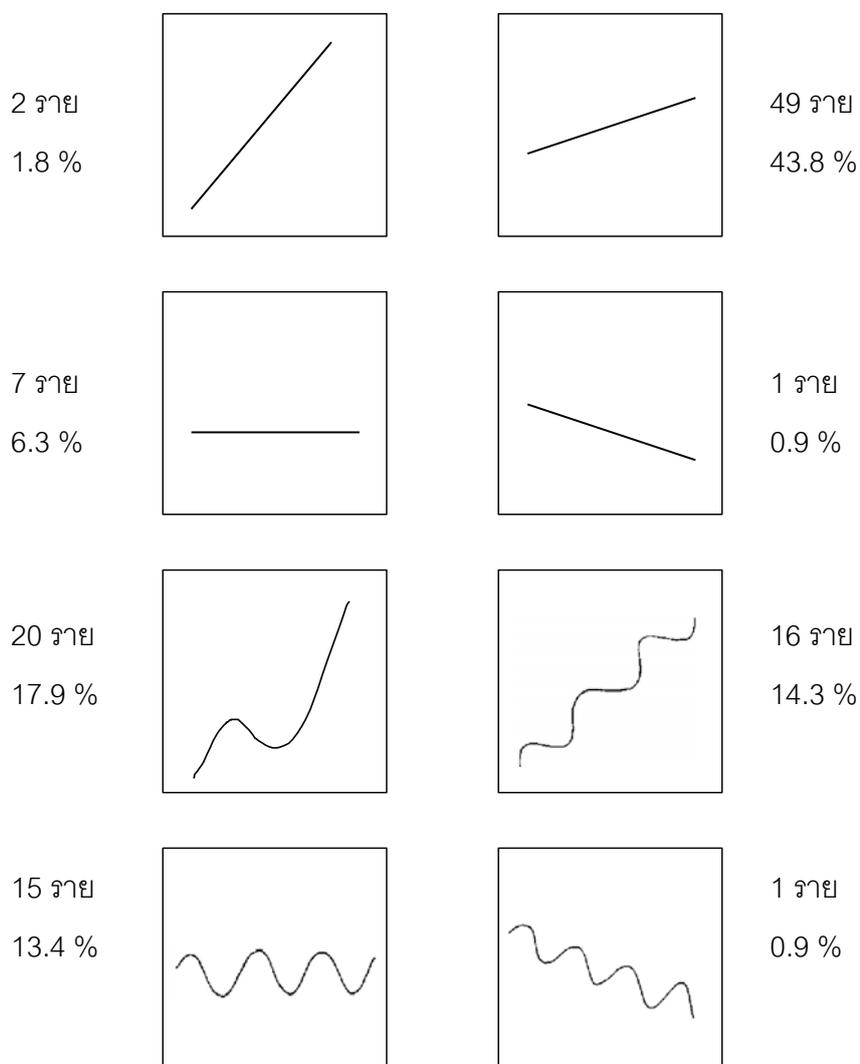
2. แนวโน้มของยอดขาย

ด้านแนวโน้มของยอดขายระยะ 3 ปีหลังจากเหตุการณ์สึนามิปี พ.ศ.2547 ก็มีการปรับไปในทิศทางใกล้เคียงกับจำนวนลูกค้า คือมีผู้ประกอบการร้อยละ 74.1 ที่มีแนวโน้มของยอดขายเพิ่มขึ้น อีกร้อยละ 13.4 ที่มีแนวโน้มไม่เปลี่ยนแปลง และร้อยละ 11.6 ที่มีแนวโน้มลดลง ไป ส่วนอีกร้อยละ 0.9 ไม่ทราบแนวโน้มไปในทิศทางใด

3. แนวโน้มของกำไร

แนวโน้มของกำไรในระยะ 3 ปีหลังจากเหตุการณ์สึนามิปี พ.ศ.2547 ที่ผ่านมาก็มีการปรับอย่างสอดคล้องกับจำนวนลูกค้า และยอดขาย ซึ่งพบว่าผู้ประกอบการถึงร้อยละ 66.1 ที่มีแนวโน้มของผลกำไรเพิ่มขึ้น และร้อยละ 17.9 ที่ผลกำไรไม่เปลี่ยนแปลง มีเพียงร้อยละ 13.4 ของกลุ่มตัวอย่าง ที่พบว่าผลกำไรลดลง และอีกร้อยละ 2.7 ที่ไม่สามารถคาดการณ์แนวโน้มของกำไรได้

4. แนวโน้มของธุรกิจโดยรวม

5. แนวโน้มของจำนวนพนักงาน

การศึกษาพบว่าจำนวนพนักงานในระยะ 3 ปีหลังจากเหตุการณ์สึนามิปี พ.ศ. 2547 นั้นยังอยู่ในช่วงที่จำนวนพนักงานไม่เปลี่ยนแปลง (ร้อยละ 45.5) และเพิ่มขึ้น (ร้อยละ 45.5) ส่วนผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มในการจ้างงานลดลงนั้นมีเพียงร้อยละ 8.9

6. มูลค่าอุปกรณ์เครื่องจักรในปัจจุบัน

จากการประเมินมูลค่าปัจจุบันอุปกรณ์เครื่องจักรของผู้ประกอบการ เพื่อวัดความสำเร็จของผู้ประกอบการ พบว่ามูลค่าอุปกรณ์เครื่องจักรในธุรกิจนี้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 19.751 บาท

7. ความสำเร็จในมุมมองของผู้อื่น

จากการประเมินความสำเร็จของผู้ประกอบการที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในมุมมองของผู้อื่น โดยมีช่วงตั้งแต่ 1 – 5 พบว่าความสำเร็จของผู้ประกอบการในมุมมองของผู้อื่นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .787

8. ความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่ง

จากการประเมินตนเองของผู้ประกอบการในด้านความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่ง ซึ่งมีช่วงตั้งแต่ 1 – 5 พบว่าความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .985

9. ความพึงพอใจในฐานะเจ้าของกิจการ

จากการประเมินของผู้ประกอบการในด้านความพึงพอใจในฐานะเจ้าของกิจการ โดยสเกลมีช่วงตั้งแต่ (-3) – 3 พบว่าความพึงพอใจของผู้ประกอบการในฐานะเจ้าของกิจการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.050

10. ความพึงพอใจในรายได้

ด้านความพึงพอใจในรายได้ของผู้ประกอบ ซึ่งผู้ประกอบการประเมินจากสเกลที่มีช่วงจาก (-3) – 3 ซึ่งพบว่าความพึงพอใจในรายได้ของผู้ประกอบการมีค่าเฉลี่ย 1.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.127

11. การประเมินความสำเร็จของผู้ประกอบการโดยผู้สัมภาษณ์

ส่วนด้านการประเมินความสำเร็จของผู้ประกอบ ซึ่งประเมินโดยผู้สัมภาษณ์ด้วยข้อคำถามจำนวน 1 ข้อ เป็นมาตรแบบลิเกิร์ตสเกล (Likert Scale) มีช่วงคะแนนจาก 1 – 5 ซึ่งผลการประเมินมีค่าเฉลี่ย 3.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .937

การวัดความสำเร็จทั้ง 11 ด้านข้างต้น สามารถนำคะแนนที่ได้มาจัดระดับได้ดังนี้

ตารางที่ 4.6

แสดงระดับความสำเร็จ

ระดับความสำเร็จ	คะแนนรวมความสำเร็จ
ระดับต่ำ	น้อยกว่า 18
ระดับปานกลาง	18 – 28
ระดับสูง	มากกว่า 28

ส่วนที่ 3 ปัจจัยส่วนบุคคล แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ และกลยุทธ์ในการดำเนิน
ธุรกิจ ของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่ประสภภัยคลื่นสึนามิ ปี พ.ศ.2547

จากการศึกษาเรื่อง “แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ กลยุทธ์ในการ
ดำเนินธุรกิจ และความสำเร็จในการประกอบกิจการของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักในเขตพื้นที่
ประสภภัยคลื่นสึนามิ ปี พ.ศ.2547 ในประเทศไทย” สามารถนำเสนอข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล
แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ และกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ ได้ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล

การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

ตารางที่ 4.7

แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างแยกตามปัจจัยส่วนบุคคล และระดับความสำเร็จ

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ	ระดับความสำเร็จ		
			ต่ำ	ปานกลาง	สูง
เพศ — ชาย	57	53	4	40	13
— หญิง	50	47	5	31	14
รวม	107	100	9	71	27
อายุ — 21 - 30 ปี	22	20	1	15	6
— 31 - 40 ปี	35	33	4	23	8
— 41 - 50 ปี	32	30	3	19	10
— 50 ปีขึ้นไป	18	17	1	14	3
รวม	107	100	9	71	27

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทที่พักโดยส่วนใหญ่มีระดับ
ความสำเร็จอยู่ที่ระดับปานกลาง (ร้อยละ 66.7) รองลงมาคือระดับสูง และระดับต่ำ ที่ร้อยละ 25.2

และ 8.4 ตามลำดับ เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ร้อยละ 7 มีอายุระหว่าง 31 – 50 ปี คิดเป็น ร้อยละ 63 และน้อยที่สุดคืออายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 17)

แรงจูงใจในตนเอง

จากการศึกษาแรงจูงใจในตนเองนั้น พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักมีรูปแบบ แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบสูงสุด (Need for Moral Responsibility) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.065 (ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.504) รองลงมาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล (Need for Achievement), แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Need for Power) และ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Need for Affiliation) โดยมี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.006 (S.D.=0.504), 3.365 (S.D.=0.444) และ 3.288 (S.D.=0.477) ตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.8)

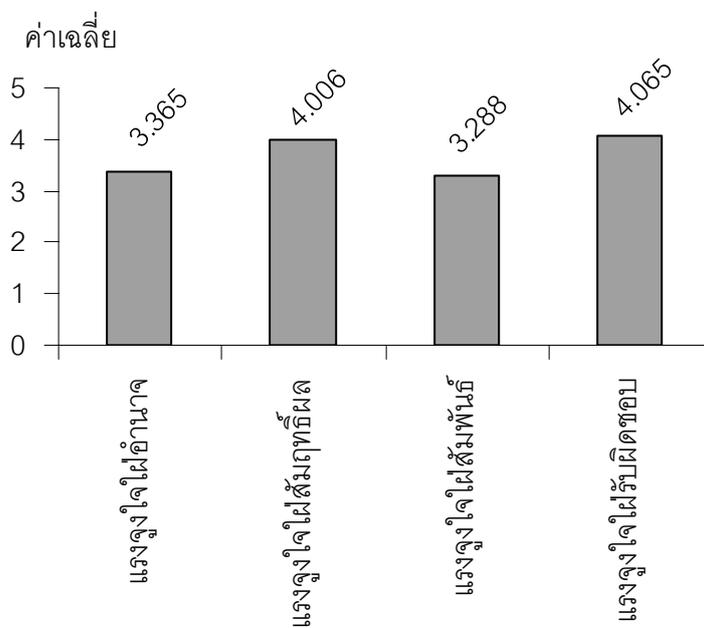
ตารางที่ 4.8

แสดงลำดับและค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจในตนเองของผู้ประกอบการ

รูปแบบแรงจูงใจในตนเอง	ลำดับ	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
แรงจูงใจใฝ่อำนาจ	3	3.365	0.444
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล	2	4.006	0.504
แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์	4	3.288	0.477
แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบ	1	4.065	0.428

ภาพที่ 4.9

แผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจในตนเองของผู้ประกอบการ

เมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในตนเองทั้ง 4 ด้าน ของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับความสำเร็จ พบว่า ทุกๆ กลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบมากที่สุด และรองลงมาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล โดยที่แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบนั้นกลุ่มที่มีระดับความสำเร็จอยู่ในระดับต่ำ มีมากที่สุด คือ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.414 (S.D.=0.295) รองลงมาคือกลุ่มที่อยู่ระดับสูง ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.088 (S.D.=0.489) และ กลุ่มที่ระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.019 (S.D.=0.409) นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มที่มีระดับความสำเร็จอยู่ในระดับสูงนั้น มีความแตกต่างจากกลุ่มอื่นๆ โดยค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.444 (S.D.=0.449) ซึ่งมากกว่าแรงจูงใจใฝ่อำนาจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.270 (S.D.=0.442) ตามตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในตนเอง ตามระดับความสำเร็จ

ระดับความสำเร็จ		แรงจูงใจใฝ่ อำนาจ	แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ผล	แรงจูงใจใฝ่ สัมพันธ์	แรงจูงใจใฝ่ รับผิดชอบ
ต่ำ	Mean	3.533	4.100	3.244	4.414
	S.D.	0.452	0.482	0.347	0.295
กลาง	Mean	3.396	3.989	3.248	4.019
	S.D.	0.449	0.545	0.494	0.409
สูง	Mean	3.270	4.052	3.444	4.088
	S.D.	0.442	0.415	0.449	0.489

การวิเคราะห์ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในเขตพื้นที่เสี่ยงภัยคลื่นสึนามิ ปี พ.ศ. 2547 ทั้ง 112 ราย จากคะแนนรวมด้านแรงจูงใจในตนเอง แบ่งออกเป็น 3 ระดับ เพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับเพศในส่วนทดสอบสมมติฐาน พบว่าผู้ประกอบการที่มีแรงจูงใจในตนเอง อยู่ในระดับคะแนนน้อยกว่า 13 คะแนน จำนวน 9 ราย (ร้อยละ 8.0) ระดับคะแนนรวมอยู่ในช่วง 13 – 16 คะแนน จำนวน 80 ราย (ร้อยละ 71.4) และระดับคะแนนมากกว่า 16 คะแนน จำนวน 23 ราย (ร้อยละ 20.5) ดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10

แสดงจำนวนและร้อยละของระดับแรงจูงใจในตนเองจำแนกตามคะแนนรวม

ระดับคะแนนรวมด้านแรงจูงใจในตนเอง	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 13 คะแนน	9	8.0
ช่วง 13 - 16 คะแนน	80	71.4
มากกว่า 16 คะแนน	23	20.5
รวม	112	100.0

ภูมิความรู้ความชำนาญ

ในส่วนของภูมิความรู้ความชำนาญนั้น พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจที่พักมีจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา (Education Year) โดยเฉลี่ยเท่ากับ 16.08 ปี (S.D.=4.094) ผู้ประกอบการที่ได้รับการศึกษาน้อยที่สุดคือ 6 ปี (ระดับประถมศึกษา) และที่ได้รับการศึกษามากที่สุด คือ 25 ปี (ระดับปริญญาเอก) ส่วนค่าเฉลี่ยความชำนาญในวิชาชีพ (Skill) มีเท่ากับ 2.13 (S.D.=1.044) และประสบการณ์ในการบริหารงาน (Experience in Management) โดยเฉลี่ยเท่ากับ 1.66 (S.D.=0.886) ดังตารางที่ 4.11

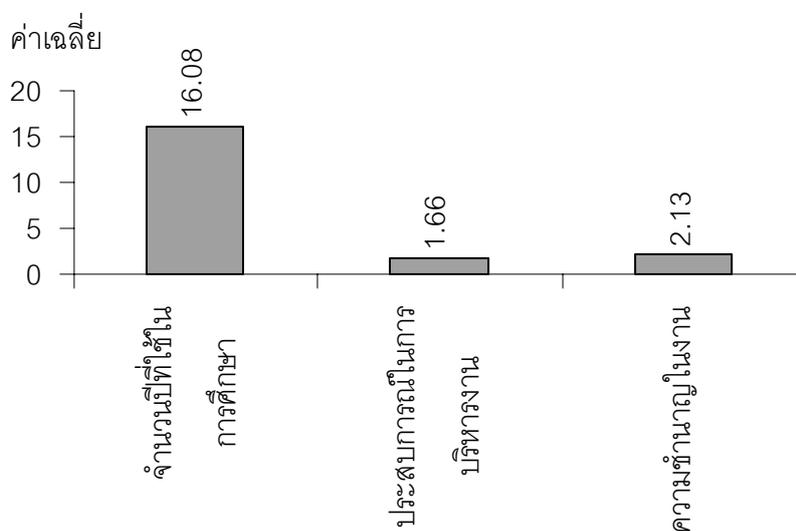
ตารางที่ 4.11

แสดงลำดับและค่าเฉลี่ยของภูมิความรู้ความชำนาญ

ภูมิความรู้ความชำนาญ	Min	Max	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ฐานนิยม (Mode)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา	6	25	16.08	18	4.094
ประสบการณ์ในการบริหารงาน	1	4	1.66	1	0.886
ความชำนาญในวิชาชีพ	1	5	2.13	1	1.044

ภาพที่ 4.10

แผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ยของภูมิความรู้ความชำนาญของผู้ประกอบการ

ตารางที่ 4.12

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของภูมิความรู้ความชำนาญ ตามระดับความสำเร็จ

ระดับความสำเร็จ		จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา	ประสบการณ์ในการบริหารงาน	ความชำนาญในวิชาชีพ
ต่ำ	Mean	12.440	1.78	2.330
	S.D.	4.746	1.093	1.323
กลาง	Mean	16.280	1.660	2.060
	S.D.	3.657	0.844	0.969
สูง	Mean	16.410	1.590	2.220
	S.D.	4.709	0.971	1.086

จากตารางที่ 4.12 พบว่า กลุ่มที่มีระดับความสำเร็จอยู่ในระดับสูงนั้นมีการศึกษา มากที่สุด และกลุ่มที่มีระดับความสำเร็จอยู่ในระดับต่ำนั้นมีการศึกษาน้อยที่สุด ส่วนในด้าน ประสบการณ์ในการบริหารงานและความชำนาญในวิชาชีพนั้น พบว่าทุกกลุ่มใช้ความชำนาญใน วิชาชีพมากกว่าประสบการณ์ในการบริหาร โดยที่กลุ่มที่ใช้ทั้งความชำนาญในวิชาชีพและ ประสบการณ์ในการบริหารมากที่สุด คือ กลุ่มที่มีระดับความสำเร็จอยู่ในระดับต่ำ

กลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ

ด้านกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก มีกลยุทธ์ในการ ดำเนินธุรกิจแบบการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69, ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.163) ส่วนรองลงมาคือ แบบการแสวงหาโอกาส (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50, ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.131) ส่วนที่มีน้อยที่สุด คือ แบบการวางแผนล่วงหน้าอย่างสมบูรณ์ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.984) ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.13

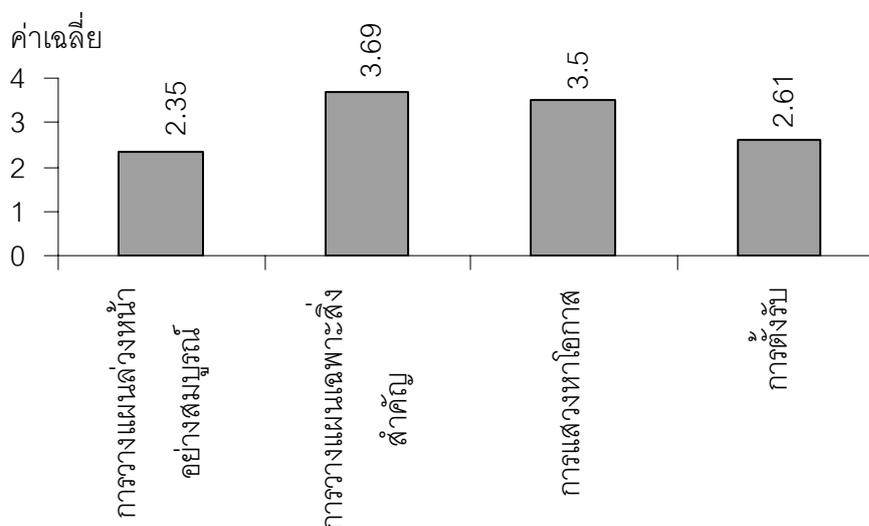
ตารางที่ 4.13

แสดงลำดับและค่าเฉลี่ยของกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ

รูปแบบกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ	ลำดับ	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
การวางแผนล่วงหน้าอย่างสมบูรณ์	4	2.35	0.984
การวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญ	1	3.69	1.163
การแสวงหาโอกาส	2	3.50	1.131
การตั้งรับ	3	2.61	1.134

ภาพที่ 4.11

แผนภูมิแสดงค่าเฉลี่ยของกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ

เมื่อพิจารณากลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจตามระดับความสำเร็จนั้น พบว่าผู้ประกอบการทุกระดับความสำเร็จใช้กลยุทธ์ในการดำเนินงานรูปแบบการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญมากที่สุด โดยระดับที่ใช้มากที่สุดไปถึงน้อยที่สุด คือ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.960 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.224), 3.630 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.072) และ 3.440 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.509) ตามลำดับ ส่วนรูปแบบกลยุทธ์ที่ใช้เป็นลำดับต่อมา คือ การแสวงหาโอกาส โดยระดับที่มีการใช้มากที่สุดไปถึงน้อยเป็นใน

ลักษณะเดียวกับรูปแบบการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญ คือระดับสูง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.890, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.219 ระดับกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.450, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.080) และระดับต่ำ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.780, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.833) ในรูปแบบกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ อีก 2 รูปแบบ คือการวางแผนล่วงหน้าอย่างสมบูรณ์ นั้นพบว่ากลุ่มที่มีระดับความสำเร็จสูงนั้นใช้มากกว่าการตั้งรับ แต่กลุ่มที่มีระดับความสำเร็จปานกลางและต่ำนั้นกลับพบว่า มีการใช้รูปแบบกลยุทธ์แบบการตั้งรับมากกว่าการวางแผนอย่างสมบูรณ์ ผลการวิเคราะห์เป็นตามตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ ตามระดับความสำเร็จ

ระดับความสำเร็จ		การวางแผนล่วงหน้า อย่างสมบูรณ์	การวางแผนเฉพาะสิ่ง สำคัญ	การแสวงหา โอกาส	การตั้งรับ
ต่ำ	Mean	2.110	3.440	2.780	2.780
	S.D.	1.054	1.509	0.833	0.972
กลาง	Mean	2.280	3.630	3.450	2.720
	S.D.	0.897	1.072	1.080	1.098
สูง	Mean	2.590	3.960	3.890	2.220
	S.D.	1.152	1.224	1.219	1.121

การวิเคราะห์ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในเขตพื้นที่เสี่ยงภัยคลื่นสึนามิ ปี พ.ศ. 2547 ทั้ง 112 ราย จากคะแนนรวมด้านกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งแบ่งคะแนนรวมออกเป็น 3 ระดับ เพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับเพศของผู้ประกอบการในส่วนทดสอบสมมติฐาน พบว่าผู้ประกอบการที่มีคะแนนกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ อยู่ในระดับน้อยกว่า 9 คะแนน จำนวน 9 ราย (ร้อยละ 8.0) ระดับคะแนนรวมอยู่ในช่วง 9 – 12 คะแนน จำนวน 47 ราย (ร้อยละ 42.0) และระดับคะแนนมากกว่า 12 คะแนน จำนวน 56 ราย (ร้อยละ 50) ดังตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15

แสดงจำนวนและร้อยละของระดับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจจำแนกตามคะแนนรวม

ระดับคะแนนรวมด้านแรงจูงใจในตนเอง	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 9 คะแนน	9	8.0
ช่วง 9 - 12 คะแนน	47	42.0
มากกว่า 12 คะแนน	56	50.0
รวม	112	100.0

ส่วนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย มีลำดับดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับแรงจูงใจในตนเอง
2. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับภูมิความรู้ความชำนาญ
3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ
4. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในตนเองกับภูมิความรู้ความชำนาญ
5. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในตนเองกับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ
6. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิความรู้ความชำนาญกับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ
7. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ และกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ

การนำเสนอผลการวิจัย กำหนดตัวอักษรย่อให้กับตัวแปรต่างๆ ดังต่อไปนี้

Sex	= เพศ (Sex)
Age	= อายุของผู้ประกอบการ (Age)
Pow	= แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Need for Power)
Ach	= แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Need for Achievement)
Aff	= แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Need for Affiliation)
Moral	= แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบ (Need for Moral Responsibility)
Edu	= ระยะเวลาในการศึกษา (Education Year)
Exp	= ประสบการณ์ในการบริหาร (Experience in Management)
Skill	= ความชำนาญในวิชาชีพ (Skill)
Comp	= การวางแผนล่วงหน้าอย่างสมบูรณ์ (Complete Planning)
Critp	= การวางแผนเฉพาะส่วนสำคัญ (Critical Point Planning)
Opp	= การแสวงหาโอกาส (Opportunistic Strategy)
React	= การตั้งรับ (Reactive Strategy)
Suc	= ความสำเร็จของผู้ประกอบการ (Success)

ตารางที่ 4.16

แสดงเมตริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในการศึกษา

ตัวแปร	Mean	S.D.	Age	Pow	Ach	Aff	Moral	Edu	Exp	Skill	Comp	Critp	Opp	React
Age	40.82	11.231												
Pow	3.365	.444	-.033											
Ach	4.006	.504	.076	.442**										
Aff	3.288	.477	-.137	.254**	.221**									
Moral	4.065	.428	.033	.297**	.537**	.382**								
Edu	16.080	4.094	-.175*	.015	-.062	.100	-.146							
Exp	1.660	.886	.261**	.173*	.092	.058	.100	-.010						
Skill	2.130	1.044	.037	.057	.016	.079	-.067	.162	.254**					
Comp	2.350	.984	.122	.061	.201*	.084	.197*	.257**	.219*	.270**				
Critp	3.690	1.163	.026	.042	.237**	.147	.173*	.257**	.027	.220**	.529**			
Opp	3.500	1.131	-.133	-.039	-.078	-.012	-.052	.124	-.153	-.080	.036	.079		
React	2.610	1.134	-.001	-.020	-.209*	-.147	-.119	-.121	-.071	-.008	-.458**	-.518**	-.330**	
Suc	25.075	4.981	.049	-.090	.077	.164*	-.133	.157	-.052	.013	.186*	.224*	.228**	-.224*

* p < .05, ** p < .01

จากผลการวิเคราะห์เมตริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในการศึกษาตามตารางที่ 4.16 สามารถเสนอตามสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1. ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในตนเอง

สมมติฐานย่อยที่ 1.1 เพศมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในตนเอง

ตารางที่ 4.17

แสดงการทดสอบไคสแควร์ระหว่างเพศและแรงจูงใจในตนเอง

เพศ	ช่วงคะแนนแรงจูงใจในตนเอง				χ^2	p
	< 13	13 – 16	> 16	รวม		
ชาย	6	26	27	59	1.978	.372
หญิง	3	21	29	53		
รวม	9	47	56	112		

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ว่าเพศมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในตนเอง (ดังตารางที่ 4.17) ด้วยการทดสอบไคสแควร์ พบว่า ค่า $\chi^2 = 1.98$, d.f. = 2 และ ค่า p = .37 จึงปฏิเสธสมมติฐานย่อยที่ 1.1

สมมติฐานย่อยที่ 1.2 อายุมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในตนเอง

ตารางที่ 4.18

แสดงเมตริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างอายุกับแรงจูงใจในตนเอง

ตัวแปร	แรงจูงใจใฝ่ อำนาจ	แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ผล	แรงจูงใจใฝ่ สัมพันธ์	แรงจูงใจใฝ่ รับผิดชอบ
อายุ	- 0.033	0.076	- 0.137	0.033

* p < .05

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (ดังตารางที่ 4.18) พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างอายุกับแรงจูงใจในตนเองทั้ง 4 แบบ จึงปฏิเสธสมมติฐานย่อยที่ 1.2

สมมติฐานที่ 2. ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับภูมิความรู้ความชำนาญ
สมมติฐานย่อยที่ 2.1 เพศมีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา

ตารางที่ 4.19

แสดงการทดสอบไคสแควร์ระหว่างเพศและจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา

เพศ	จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา					χ^2	p
	1 – 7 ปี	8 – 14 ปี	15 – 21 ปี	> 22 ปี	รวม		
ชาย	4	12	41	2	59	1.043	.791
หญิง	3	14	33	3	53		
รวม	7	26	74	5	112		

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ว่าเพศมีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา (ดังตารางที่ 4.19) ด้วยการทดสอบไคสแควร์ พบว่า ค่า $\chi^2 = 1.04$, d.f. = 3 และ ค่า p = .79 จึงปฏิเสธสมมติฐานย่อยที่ 2.1

สมมติฐานย่อยที่ 2.2 เพศมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการบริหาร

ตารางที่ 4.20

แสดงการทดสอบไคสแควร์ระหว่างเพศและประสบการณ์ในการบริหาร

เพศ	ระดับประสบการณ์ในการบริหาร					χ^2	p
	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	มาก	รวม		
ชาย	33	16	5	5	59	1.256	.740
หญิง	29	17	5	2	53		
รวม	62	33	10	7	112		

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ว่าเพศมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการบริหาร (ดังตารางที่ 4.20) ด้วยการทดสอบไคสแควร์ พบว่า ค่า $\chi^2 = 1.26$, d.f. = 3 และ ค่า p = .74 จึงปฏิเสธสมมติฐานย่อยที่ 2.2

สมมติฐานย่อยที่ 2.3 เพศมีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ

ตารางที่ 4.21

แสดงการทดสอบไคสแควร์ระหว่างเพศและความชำนาญในวิชาชีพ

เพศ	ระดับความชำนาญในวิชาชีพ					χ^2	p
	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	มาก	รวม		
ชาย	16	27	6	10	59	.771	.856
หญิง	18	21	6	8	53		
รวม	34	48	12	18	112		

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ว่าเพศมีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ (ดังตารางที่ 4.21) ด้วยการทดสอบไคสแควร์ พบว่า ค่า $\chi^2 = .77$, d.f. = 3 และ ค่า p = .86 จึงปฏิเสธสมมติฐานย่อยที่ 2.3

สมมติฐานย่อยที่ 2.4 อายุมีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา
 สมมติฐานย่อยที่ 2.5 อายุมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการบริหาร
 สมมติฐานย่อยที่ 2.6 อายุมีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ

ตารางที่ 4.22

แสดงเมตริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างอายุกับภูมิความรู้ความชำนาญ

ตัวแปร	ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา	ประสบการณ์ในการบริหาร	ความชำนาญในวิชาชีพ
อายุ	- 0.175*	0.261**	0.037

* $p < .05$, ** $p < .01$

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการศึกษา ($r = -.175$, $p < .05$) และอายุมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการบริหาร ($r = .261$, $p < .01$) ส่วนอายุไม่พบความสัมพันธ์กับความชำนาญอย่างมีนัยสำคัญ จึงสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานย่อยที่ 2.4 และ 2.5 โดยปฏิเสธสมมติฐานย่อยที่ 2.6

สมมติฐานที่ 3. ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ

สมมติฐานย่อยที่ 3.1 เพศมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ

ตารางที่ 4.23

แสดงการทดสอบไคสแควร์ระหว่างเพศและกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ

เพศ	ช่วงคะแนนกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ				χ^2	p
	< 9	9 -12	> 12	รวม		
ชาย	6	26	27	59	1.286	.526
หญิง	3	21	29	53		
รวม	9	47	56	112		

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ว่าเพศมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ (ดังตารางที่ 4.23) ด้วยการทดสอบไคสแควร์ พบว่า ค่า $\chi^2 = 1.29$, d.f. = 3 และ ค่า $p = .53$ จึงปฏิเสธสมมติฐานย่อยที่ 3.1

สมมติฐานย่อยที่ 3.2 อายุมีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่างสมบูรณ์

สมมติฐานย่อยที่ 3.3 อายุมีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญ

สมมติฐานย่อยที่ 3.4 อายุมีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส

สมมติฐานย่อยที่ 3.5 อายุมีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ

ตารางที่ 4.24

แสดงเมตริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างอายุกับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ

ตัวแปร	การวางแผน อย่างสมบูรณ์	การวางแผน เฉพาะสิ่งสำคัญ	การแสวงหา โอกาส	การตั้งรับ
อายุ	0.122	0.026	- 0.133	- 0.001

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ไม่พบความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างอายุกับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ ทั้ง 4 รูปแบบ จึงสรุปได้ว่าปฏิเสธสมมติฐานย่อยที่ 3.2, 3.3, 3.4 และ 3.5

สมมติฐานที่ 4. แรงจูงใจในตนเองมีความสัมพันธ์กับภูมิความรู้ความชำนาญ

สมมติฐานย่อยที่ 4.1 แรงจูงใจใฝ่อำนาจมีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา

สมมติฐานย่อยที่ 4.2 แรงจูงใจใฝ่อำนาจมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการบริหาร

สมมติฐานย่อยที่ 4.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจมีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ

สมมติฐานย่อยที่ 4.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา

สมมติฐานย่อยที่ 4.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์กับประสพการณ์ในการบริหาร

สมมติฐานย่อยที่ 4.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ

สมมติฐานย่อยที่ 4.7 แรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์มีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา

สมมติฐานย่อยที่ 4.8 แรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์มีความสัมพันธ์กับประสพการณ์ในการบริหาร

สมมติฐานย่อยที่ 4.9 แรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์มีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ

สมมติฐานย่อยที่ 4.10 แรงจูงใจใฝ่รับผิตชอบมีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา

สมมติฐานย่อยที่ 4.11 แรงจูงใจใฝ่รับผิตชอบมีความสัมพันธ์กับประสพการณ์ในการบริหาร

สมมติฐานย่อยที่ 4.12 แรงจูงใจใฝ่รับผิตชอบมีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ

ตารางที่ 4.25

แสดงเมตริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในตนเองกับภูมิความรู้ความชำนาญ

ตัวแปร	จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา	ประสพการณ์ในการบริหาร	ความชำนาญในวิชาชีพ
แรงจูงใจใฝ่อำนาจ	0.015	0.173*	0.057
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล	-0.062	0.092	0.016
แรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์	0.100	0.058	0.079
แรงจูงใจใฝ่รับผิตชอบ	-0.146	0.100	-0.067

* $p < .05$

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่าแรงจูงใจในตนเองแบบแรงจูงใจใฝ่อำนาจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสพการณ์ในการบริหารอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ

0.05 ($r = 0.173$) ส่วนแรงจูงใจแบบอื่นๆ ไม่พบความสัมพันธ์กับภูมิความรู้ความชำนาญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสามารถสรุปได้ว่ายอมรับสมมติฐานย่อยที่ 4.2 และปฏิเสธสมมติฐานย่อยอื่นๆ

สมมติฐานที่ 5. แรงจูงใจในตนเองมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ

สมมติฐานย่อยที่ 5.1 แรงจูงใจใฝ่อำนาจมีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่าง
สมบูรณ์

สมมติฐานย่อยที่ 5.2 แรงจูงใจใฝ่อำนาจมีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่ง
สำคัญ

สมมติฐานย่อยที่ 5.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจมีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส

สมมติฐานย่อยที่ 5.4 แรงจูงใจใฝ่อำนาจมีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ

สมมติฐานย่อยที่ 5.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่าง
สมบูรณ์

สมมติฐานย่อยที่ 5.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่ง
สำคัญ

สมมติฐานย่อยที่ 5.7 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส

สมมติฐานย่อยที่ 5.8 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ

สมมติฐานย่อยที่ 5.9 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่าง
สมบูรณ์

สมมติฐานย่อยที่ 5.10 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่ง
สำคัญ

สมมติฐานย่อยที่ 5.11 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส

สมมติฐานย่อยที่ 5.12 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ

สมมติฐานย่อยที่ 5.13 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบมีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่าง
สมบูรณ์

สมมติฐานย่อยที่ 5.14 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบมีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะ
สิ่งสำคัญ

สมมติฐานย่อยที่ 5.15 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบมีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส

สมมติฐานย่อยที่ 5.16 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบมีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ

ตารางที่ 4.26

แสดงเมตริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในตนเองกับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ

ตัวแปร	การวางแผน อย่างสมบูรณ์	การวางแผน เฉพาะสิ่งสำคัญ	การแสวงหา โอกาส	การตั้งรับ
แรงจูงใจใฝ่อำนาจ	0.061	0.042	- 0.039	- 0.020
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล	0.201*	0.237**	- 0.078	- 0.209*
แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์	0.084	0.147	- 0.012	- 0.147
แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบ	0.197*	0.173*	- 0.052	- 0.119

* $p < .05$, ** $p < .01$

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่าแรงจูงใจในตนเองกับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ในด้านต่างๆ ดังนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนอย่างสมบูรณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($r = .201$)

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนเฉพาะส่วนสำคัญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ($r = .237$)

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์ทางลบกับการตั้งรับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($r = -.209$)

แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนอย่างสมบูรณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($r = .197$)

แรงจูงใจใฝ่ชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการวางแผนเฉพาะส่วนสำคัญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($r = .173$)

ส่วนแรงจูงใจในแบบอื่นๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจในทุกแบบ และแรงจูงใจทั้ง 4 แบบ ไม่มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาสอย่างมีนัยสำคัญ

จากผลการทดสอบสมมติฐานจึงสามารถสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานย่อยที่ 5.5, 5.6, 5.8, 5.13 และ 5.14 โดยปฏิเสธสมมติฐานย่อยอื่นๆ

สมมติฐานที่ 6. ภูมิความรู้ความชำนาญมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ

สมมติฐานย่อยที่ 6.1 จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษามีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่าง

สมบูรณ์

สมมติฐานย่อยที่ 6.2 จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษามีความสัมพันธ์กับการวางแผน

เฉพาะสิ่งสำคัญ

สมมติฐานย่อยที่ 6.3 จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษามีความสัมพันธ์กับการแสวงหา

โอกาส

สมมติฐานย่อยที่ 6.4 จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษามีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ

สมมติฐานย่อยที่ 6.5 ประสิทธิภาพในการบริหารมีความสัมพันธ์กับการวางแผน

อย่างสมบูรณ์

สมมติฐานย่อยที่ 6.6 ประสิทธิภาพในการบริหารมีความสัมพันธ์กับการวางแผน

เฉพาะสิ่งสำคัญ

สมมติฐานย่อยที่ 6.7 ประสิทธิภาพในการบริหารมีความสัมพันธ์กับการแสวงหา

โอกาส

สมมติฐานย่อยที่ 6.8 ประสิทธิภาพในการบริหารมีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ

สมมติฐานย่อยที่ 6.9 ความชำนาญในวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่าง

สมบูรณ์

สมมติฐานย่อยที่ 6.10 ความชำนาญในวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับการวางแผน

เฉพาะสิ่งสำคัญ

สมมติฐานย่อยที่ 6.11 ความชำนาญในวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับการแสวงหา

โอกาส

สมมติฐานย่อยที่ 6.12 ความชำนาญในวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ

ตารางที่ 4.27

แสดงเมตริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างภูมิความรู้ความชำนาญกับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ

ตัวแปร	การวางแผน อย่างสมบูรณ์	การวางแผน เฉพาะสิ่งสำคัญ	การแสวงหา โอกาส	การตั้งรับ
จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา	0.257**	0.257**	0.124	- 0.121
ประสบการณ์ในการบริหาร	0.219*	0.027	- 0.153	- 0.071
ความชำนาญในวิชาชีพ	0.270**	0.220**	- 0.080	- 0.008

* $p < .05$, ** $p < .01$

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่าภูมิความรู้ความ
ชำนาญมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านต่างๆ ดังนี้

จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษามีความสัมพันธ์กับการวางแผนล่วงหน้าอย่างสมบูรณ์
อย่างมีนัยสำคัญ ($r = .257$, $p < .01$)

จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษามีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญอย่างมี
นัยสำคัญ ($r = .257$, $p < .01$)

ประสบการณ์ในการบริหารมีความสัมพันธ์กับการวางแผนล่วงหน้าอย่างสมบูรณ์
อย่างมีนัยสำคัญ ($r = .219$, $p < .05$)

ความชำนาญในวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับการวางแผนล่วงหน้าอย่างสมบูรณ์อย่างมี
นัยสำคัญ ($r = .270$, $p < .01$)

ความชำนาญในวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญอย่างมี
นัยสำคัญ ($r = .220$, $p < .05$)

ส่วนตัวแปรในด้านอื่นๆ ไม่พบความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ จึงสามารถสรุปได้
ว่า ยอมรับสมมติฐานย่อยที่ 6.1, 6.2, 6.5, 6.9 และ 6.10 โดยปฏิเสธสมมติฐานย่อยอื่นๆ

สมมติฐานที่ 7. ปัจจัยส่วนบุคคล แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ และกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ

ตารางที่ 4.28

แสดงการทดสอบไคสแควร์ระหว่างเพศและความสำเร็จของผู้ประกอบการ

เพศ	ระดับความสำเร็จ				χ^2	p
	ต่ำ	กลาง	สูง	รวม		
ชาย	4	40	13	57	.835	.659
หญิง	5	31	14	50		
รวม	9	71	27	107		

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศมีกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ (ดังตารางที่ 4.28) ด้วยการทดสอบไคสแควร์ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ ค่า $\chi^2 = .835$, d.f. = 3 และ ค่า p = .66 ซึ่งมากกว่า .05

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างอายุกับความสำเร็จของผู้ประกอบการนั้น ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างอายุของผู้ประกอบการกับความสำเร็จของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ ($r = .049$) จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยส่วนบุคคลนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ

ในการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ในตัวแปรอื่นๆ กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ พบว่า แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ และกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ ในส่วนของแรงจูงใจในตนเอง แบบแรงจูงใจใฝ่สัมพันธุ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($r = .164$) และในส่วนของกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ แบบการวางแผนล่วงหน้าอย่างสมบูรณ์ ($r = .186$) การวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญ ($r = .224$) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจแบบการแสวงหาโอกาส มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ($r = .228$)

ส่วนแบบการตั้งรับมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสำเร็จของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($r = -.224$)

ขั้นตอนต่อไปจึงเป็นผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบนำตัวแปรเข้าแบบขั้นตอน (Method Stepwise) โดยมีความสำเร็จเป็นตัวแปรตาม และปัจจัยส่วนบุคคล แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ และกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ เป็นตัวแปรอิสระ เพื่อสร้างสมการทำนายเป็นดังตารางที่ 4.29 และตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.29

แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ และการทดสอบแบบจำลองโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression)

R	R ²	Adjusted R ²	Standard Error of the Estimates	F	p-value
.311	.097	.079	4.779	5.574**	.005

** $p < .01$

จากตารางที่ 4.29 พบว่าปัจจัยส่วนบุคคล แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ และกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) = 0.311 จึงสรุปว่ายอมรับสมมติฐานที่ 7 ที่ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ และกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ

ตารางที่ 4.30

แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบ (B) และคะแนนมาตรฐาน (Beta)

ตัวทำนาย	B	β	SE.B	T	p-value
ค่าคงที่	18.343		2.069	8.865	.000
Opp	.954	.216	.412	2.312*	.023
Critp	.916	.212	.404	2.267*	.025

* $p < .05$

ซึ่งสามารถสร้างสมการทำนายได้ดังนี้

สมการทำนายในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_{\text{Suc}} = .216Z_{\text{Opp}} + .212Z_{\text{Critp}}$$

และสมการทำนายในรูปคะแนนดิบ

$$\text{Suc} = 18.343 + .954 \text{ Opp} + .916 \text{ Critp}$$

โดยตัวแปรกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจในรูปแบบการแสวงหาโอกาส และการวางแผน เฉพาะสิ่งสำคัญสามารถอธิบายความผันแปรของความสำเร็จได้ร้อยละ 9.7

ส่วนตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล แรงจูงใจในตนเอง และภูมิความรู้ความชำนาญ นั้นไม่ พบความสัมพันธ์กับความสำเร็จอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > .05$)

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบสมมติฐาน
1. ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในตนเอง	
1.1 เพศ มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในตนเอง	ปฏิเสธ
1.2 อายุ มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในตนเอง	ปฏิเสธ
2. ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับภูมิความรู้ความชำนาญ	
2.1 เพศ มีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา	ปฏิเสธ
2.2 เพศ มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการบริหาร	ปฏิเสธ
2.3 เพศ มีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ	ปฏิเสธ
2.4 อายุ มีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา	ยอมรับ
2.5 อายุ มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการบริหาร	ยอมรับ
2.6 อายุ มีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ	ปฏิเสธ
3. ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ	
3.1 เพศ มีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ	ปฏิเสธ
3.2 อายุ มีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่างสมบูรณ์	ปฏิเสธ
3.3 อายุ มีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญ	ปฏิเสธ
3.4 อายุ มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส	ปฏิเสธ
3.5 อายุ มีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ	ปฏิเสธ
4. แรงจูงใจในตนเองมีความสัมพันธ์กับภูมิความรู้ความชำนาญ	
4.1 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ มีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา	ปฏิเสธ
4.2 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการบริหาร	ยอมรับ
4.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ มีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ	ปฏิเสธ
4.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล มีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา	ปฏิเสธ
4.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการบริหาร	ปฏิเสธ
4.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล มีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ	ปฏิเสธ

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ สมมติฐาน
4.7 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา	ปฏิเสธ
4.8 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับประสพการณ์ในการบริหาร	ปฏิเสธ
4.9 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ	ปฏิเสธ
4.10 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา	ปฏิเสธ
4.11 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับประสพการณ์ในการบริหาร	ปฏิเสธ
4.12 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับความชำนาญในวิชาชีพ	ปฏิเสธ
5. แรงจูงใจในตนเองมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ	
5.1 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ มีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่างสมบูรณ์	ปฏิเสธ
5.2 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ มีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญ	ปฏิเสธ
5.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส	ปฏิเสธ
5.4 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ มีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ	ปฏิเสธ
5.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล มีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่างสมบูรณ์	ยอมรับ
5.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล มีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญ	ยอมรับ
5.7 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส	ปฏิเสธ
5.8 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผล มีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ	ยอมรับ
5.9 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่างสมบูรณ์	ปฏิเสธ
5.10 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญ	ปฏิเสธ
5.11 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส	ปฏิเสธ
5.12 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ	ปฏิเสธ
5.13 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่างสมบูรณ์	ยอมรับ
5.14 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่งสำคัญ	ยอมรับ

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ สมมติฐาน
5.15 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส	ปฏิเสธ
5.16 แรงจูงใจใฝ่รับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ	ปฏิเสธ
6. ภูมิความรู้ความชำนาญมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ	
6.1 จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่าง สมบูรณ์	ยอมรับ
6.2 จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่ง สำคัญ	ยอมรับ
6.3 จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส	ปฏิเสธ
6.4 จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ	ปฏิเสธ
6.5 ประสบการณ์ในการบริหาร มีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่าง สมบูรณ์	ยอมรับ
6.6 ประสบการณ์ในการบริหาร มีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่ง สำคัญ	ปฏิเสธ
6.7 ประสบการณ์ในการบริหาร มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส	ปฏิเสธ
6.8 ประสบการณ์ในการบริหาร มีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ	ปฏิเสธ
6.9 ความชำนาญในวิชาชีพ มีความสัมพันธ์กับการวางแผนอย่าง สมบูรณ์	ยอมรับ
6.10 ความชำนาญในวิชาชีพ มีความสัมพันธ์กับการวางแผนเฉพาะสิ่ง สำคัญ	ยอมรับ
6.11 ความชำนาญในวิชาชีพ มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาโอกาส	ปฏิเสธ
6.12 ความชำนาญในวิชาชีพ มีความสัมพันธ์กับการตั้งรับ	ปฏิเสธ
7. ปัจจัยส่วนบุคคล แรงจูงใจในตนเอง ภูมิความรู้ความชำนาญ และกลยุทธ์ ในการดำเนินธุรกิจ มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ	ยอมรับ